

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်မြတ်နိုး

ပန်းကတ္တီပါ စီရင်ချက်

ပ န : ၁၆ ၈ • ၁၁ ၁၁

အခန်း (၁)

မြရိပ်ညိုရဲ့ ခြေလှမ်းလေးတွေက ညရဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ သွက်သွက်လေးလျှောက်လှမ်းနေ သည် ။ သူမ အပြင်ထွက်လာခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိ။ အိမ်က အဖေနဲ့ အမေလည်း မသိ။

ဒုက္ခပါပဲ။

သူမ အပျော်လွန်ပြီး နောက်ကျသွား၏။ အဖေလည်း နေမကောင်းဘူး။ မြရိပ်ညိုရဲ့ ခြေလှမ်း ကို ခပ်သွက်သွက်ပို၍ လှမ်းသည် ။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင် ပြန်လာတာ နောက်ကျလှချည်လား”

သူမ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက သူမတို့ အိမ်နီးနားချင်း လရိပ်ထင် ဖြစ်နေသည် ။

“နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ လရိပ်ထင် ... ငါ့ဟာငါ ဘယ်အချိန်ပဲ ပြန်ပြန်ဟာ”

“မြရိပ်ညို”

“ဘာလဲဟ”

“နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ ... လူကြီးတွေမသိအောင် နင်အပြင်ထွက်

ကံနေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သိစရာမလိုဘူး၊ မစပ်စုနဲ့ ...
ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး များ ...”

သူမ နည်းနည်းတော့ လန့်နေသည်။ ဒီကောင် လရိပ်ထင် စပ်စပ်စု
စု ဖေဖေတို့ ကိုပြန်ပြော လိုက်ရင် ဒုက္ခပါပဲ။ သူမ သိပ်ပြီး ရန်စွာလို့ မဖြေ
စံသေးဘူး။

“အဟဲ ... လရိပ်ထင် ... အိမ်ကလူတွေကို သွားမပြောနဲ့ နော်၊ နင်က
ရော ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန် အထိ လမ်းထွက်နေရတာလဲ”

“နင့်ကိုစိတ်ပူလို့ ထွက်ကြည့်နေတာလေ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘယ်အချိန်ကစပြီး ငါ့ကိုစိတ်ပူသွားရတာလဲ ငါထွက်တာ ကြာပြီ
လေ”

“ငါသိတာလည်း မကြာသေးလို့ ပေါ့ဟ ... နင်ဘာထွက်လုပ်နေတာ
လဲဆိုတာ ငါသိတယ်”

“နင် ... နင် မဟုတ်မဟတ် ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မတွေးနဲ့ နော်
ငါ့မှာ လေ ... အမေ နေ မကောင်းဘူးဆိုတာလည်း နင်သိတယ်၊
ငါကျောင်းဆက်တက်ဖို့ လည်း ငွေလိုတယ် ... အဖေက နင်သိတဲ့ အတို
င်းပဲ အဖေရှာတဲ့ ငွေက အဖေအရက်သောက်တာနဲ့ ပဲလေ ...”

“နင် ဘာလုပ်တာလဲ”

“သိချင်းဆိုတာပါ”

“ကလပ်မှာ လား”

“အင်း”

“ဘာ ... မြရိပ်ညို ...”

“နင် အပြင်မှာ ပေါက်ကရတွေ သတင်းမလွှင့်နဲ့ နော် ... ငါတောင်းပန်ပါတယ်ဟယ် ... ငါ့ အဖေအကြောင်း နင်သိတဲ့ အတိုင်းပဲ လရိပ်ထင် ... ငါ့ကိုသတ်မှာ ”

“နင် ... နင် ဘယ်လိုလုပ်”

“ထားလိုက်ပါ ... ငါ့ဘဝနဲ့ ငါပဲဟယ် ... ငါ ရုပ်ဖျက်ထားတာ ... ဒီနေ့မှ အရမ်းနောက်ကျ နေလို့ ပါ။ အရင်က ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် လို့ ငါဝတ်ထားတာပါ”

လရိပ်ထင်ကတော့ သူမတို့ နှင့်ဘဝတူတွေဖြစ်ပေမယ့် သူက စာဂျိုပိုးတစ်ယောက်ပါ။ သူမလည်း ... ပညာရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်တွေ ကြီးမားသူပါ။ ဒါပေမဲ့ ... သူမမှာ ငွေကြေးက မပြည့်စုံပေ။ အဖေဝင်ငွေနှင့် မလုံလောက်။ အမေကလည်း ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ နေသေးသည် ။

“ပြီးတော့လေ ... လရိပ်ထင်၊ ငါ သီချင်းပဲဆိုတာပါဟာ၊ ငါ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ငါစောင့် ထိန်းပါတယ် နင်မယုံရင် လိုက်ကြည့်”

“နင့်ကိုတော့ ငါယုံပါတယ် မြရိပ်ညို ... ဒါပေမဲ့ဟာ ပတ်ဝန်းကျင်က သိသွားရင် နင့်ဘဝ တစ်ခုလုံး အဖတ်ဆယ်လို့ မရအောင် ဖျက်ရမယ် နော်”

“မတတ်နိုင်ဘူးဟာ ...”

မြရိပ်ညိုကို နိုက်ကလပ်တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ပေးတာက သူငယ်ချင်းညိုမိပင်။ သီချင်းဆိုတာ ပါ။ နိုက်ကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်သူ တိုင်း မကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးတွေမှ မဟုတ်တာ။ မြရိပ်ညိုဆို ရိုးသားစွာ ဝင်ငွေရှာနေတာပဲဖြစ်သည်။ ။

“ငါ ပညာဆက်သင်ချင်တယ် လရိပ်ထင် ... ဘယ်မှာ လဲ စရိတ် ... ငါဆယ်တန်းအောင် တယ်၊ အနည်းဆုံး ဘွဲ့လေးတစ်ခုခု ငါရချင်တယ် ဟာ”

မြရိပ်ညိုအား လရိပ်ထင် အပြစ်မတင်ချင်တော့။ သူမဘဝကို သူ အသိဆုံးပင်။ သူတို့ ထက် တောင် နွမ်းပါးတယ်။ သူတောင် တက္ကသိုလ်တက်နိုင်သေးတယ်။ မြရိပ်ညိုက စာပေးစာယူနှင့် အင်္ဂလိပ်မေဂျာ ယူထားသည်။ ။

“ငါသွားတော့မယ် လရိပ်ထင် ... နောက်ကျနေပြီ၊ အဖေ မနိုးခင် အိမ်ထဲဝင်ရမှာ ဟ”

“ငါနဲ့ အတူတူသွားမယ်”

“အင်း”

လရိပ်ထင် ... စိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုအား အကာအကွယ် အထောက်အပံ့ပေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... သူလည်း မတတ်နိုင်။ ငွေကြေးပြည့်စုံတဲ့ အဒေါ်က ကျောင်းထားပေးတာပါ။ ညက တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ။ မြရိပ်ညိုအတွက် လရိပ်ထင် မတွေးရဲအောင် ဖြစ်နေရ၏။ ငယ်စဉ်လေးထဲက အတူနေခဲ့ ပေမယ့် မြရိပ်ညိုက မာနကြီးသူ သူ့ကိုပင် အဖက်မလုပ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူကတော့ မြရိပ်ညိုကို စိတ် ဝင်စားနေတာကြာပြီ။

“လရိပ်ထင်”

“ဟင်”

“နင် လုံးဝနော်”

“အေး ...”

“မြရိပ်ညိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးလည်း ဆိုတာ နင်သိပါတယ်”

“ငါလိုက်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးမယ်”

“မလိုပါဘူး၊ နင် ... ငါ့နောက်လည်း မလိုက်နဲ့ ၊ ငါဟာငါ ငွေရှာတာ နှင်စိတ်မဝင်စားပါနဲ့ ”

“ မဟုတ်ဘူး လေ မြရိပ်ညို ...”

“ငါ သွားပြီ”

“မြရိပ်ညို”

“ငါနဲ့ ထပ်ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ တော့နော် လရိပ်ထင်”

သူမ တံခါးလေးကို ဖွင့်ကာအိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည် ။ လူကြီးတွေမသိအောင် သူမအပြင်ကို ခိုးခိုး ထွက်ပြီး နိုက်ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုနေတာ တစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည် ။ အဖေနဲ့ အမေက အိပ် နေကြသည် ။ အဖေက အမူးသမား။ မနက်မိုးလင်းရင်တောင် မနည်းနှိုးရတယ်။ အမေက ရောဂါ သည် ဖြစ်၍ အိပ်ဆေးသောက်အိပ်ရသည် ။

“အဖေနဲ့ အမေ သမီးကို စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ ... မြရိပ်လေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငွေလိုအပ်နေလို့ ပါ၊ မြရိပ်ညို ရိုးရိုးသားသားလေးနဲ့ ပဲ ငွေရှာနေတာပါ”

မြရိပ်ညိုက မာနကြီးတဲ့ သူပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း သူမငွေရှာချင်သည် ။ သူမ သီချင်းဆိုတာ ဝါသနာပါ၏။ အဆိုတော်မလေးတစ်ယောက်လည်း

ဖြစ်ချင်သည်။ လရိပ်ထင် ... နင် ငါ့ကိစ္စတွေမှာ ဝင်မရှုပ်စမ်းပါနဲ့ ဟယ် ။ ငါ့ဘဝကို မြင့်မားအောင် ငါ့အစွမ်းအစတွေနဲ့ လုပ်ပြချင်တယ်။ ငါ့အမုန်းဆုံး က ငါ့ဆွေမျိုးတွေပဲ။ နင့်အဒေါ်ကမှ ငွေကြေးထောက်ပံ့ပြီး ကျောင်းထားပေးပါသေးတယ်။ ငါ့ကို တော့ မတူမတန်သလိုလို ဆက်ဆံကြတယ်။ အဖေ့ကို အမွေပြတ် စွန့်လွှတ်ထားတာတဲ့ ။ အမေနဲ့ ညား လို့ တဲ့ ... အခဲမကြေနိုင်ကြဘူး။ အပြစ်မဲ့တဲ့ မြရိပ်ညိုကိုတောင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည် ။

“မြရိပ်ညို ... တစ်နေ့နေ့တော့ ချမ်းသာရမယ်၊ အမေလည်း ရွှေတွေ ငွေတွေနဲ့ ချမ်းချမ်းသာ သာနေရမယ်”

အဖေက သူရှာပေးထားတဲ့ ငွေနဲ့ ပဲရအောင် နေရမယ်တဲ့ ။ အဖေက အမေ့ကို နည်းနည်းလေးမှ မကြင်နာခဲ့ပေ။ အမေက အဖေ့ကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး အရယူခဲ့တာတဲ့ ။ အမေ့ကိုမေးကြည့် တော့ အမေက အင်းတဲ့ ။ အမေက အဖေ့ကို သမီးအပြစ်တင်မှာ စိုးရိမ်သည် ။

“အဖေက အဖေပဲနော်ရိပ် ... ညည်းက အပြစ်မတင်နဲ့ ၊ အမေက မှားတာပါ ... ညည်းအဖေ က သူဌေးသားလေ”

အမေ့ကို မြရိပ်ညို သနားမိသည် ။ အဖေအပေါ် အချစ်ကြီးလွန်းနေ၏။ အဖေနှိပ်စက်သမျှ ခံ ယူသည် ။

“အမေ့အပြစ်တွေပါကွယ် ... အမေက ကိုယ်နဲ့ မတန်မရာကို မှန်းခဲ့တာပဲ၊ သမီးအဖေ ပြစ် မသွားတာဘဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ်လေ”

မြရိပ်ညိုကတော့ အဲဒီလို မတူမတန်ဘူးဆိုတဲ့ လူတန်းစား ခွဲခြားဆက်ဆံနေမှုတွေကို မုန်း သည် ။ လူလူချင်းပဲ။ အခုထိ အဖေ့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝန်းတွေက အနံကြီးကွင်းကျယ်နှင့် သူမအား အဖက်မလုပ်ခဲ့။ အဖေကလည်း သူ့ဆွေကြီးမျိုးကြီးများကို ယခုထိ အကာအကွယ်ပေးနေ

သေးသည်။ ။

“မြရိပ်ညို ... အဖေအမေက ပြောလိုက်တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို ထိပါးတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်ပါစေနဲ့ တဲ့ ... အဖေပြောတာ ကြားလား၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝတစ်သက်တာအတွက် ရိုးသားမှုနဲ့ ပဲ ငွေရှာမယ် ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေဆွေမျိုးတွေ ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့စေမယ့် အပြုအမူတွေကို ရှောင်ပါ ... အဖေကတော့ သတ်ပစ်မယ်”

သူမ ...

နာကြည်းမိသည်။ ။

အဖေက မိသားစုအပေါ် သူဌေးသားဆိုတဲ့ မာန်မာနနှင့် ဖိနှိပ်နေခဲ့ သည်။ ။

“ငါချမ်းသာချင်တယ် ... ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ...”

တစ်ဖက်အိမ်က လရိပ်ထင် တွေ့သွားတာ သူမစိတ်မလုံ။ ဒီနေ့ ပျော် ရွှင်ခဲ့ရတာတွေ ပျောက် ဆုံးသွားသည်။ ။

“မင်းနာမည်က ဘယ်သူလဲ ...”

“မြရိပ်ညိုပါ”

“မင်းအသံ အရမ်းကောင်းတယ်၊ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်လား”

“ရှင်”

“ကိုယ်က ဒီနေ့ရဲ့ ဒီကလပ်မှာ ကျင်းပတဲ့ မွေးနေ့ရှင် သတိုးမဟာပဲ ...”

သူမ အံ့သြတုန်လှုပ်လွန်း၍ ဆက်ပြောစရာစကားတွေ ကုန်ခမ်းသွား ပြီ။ သူမကို ငေးမောကြည့် မိသွားရသည်။ ။ မွေးနေ့ရှင်သတိုးမဟာက ကြီး

ကျယ်ခမ်းနားလွန်းသူတဲ့ ။ လူတွေကို သိပ်အဖက်လုပ် ပြီး စကားပြော
တာ မဟုတ်ဘူး ။ သူ့အရမ်းစိတ်ဝင်စားလွန်းတဲ့ သူမှ စကားပြောတယ်
တဲ့ ။ ဘုရားရေ ... မြရိပ်ညိုက ကံထူးရှင်ပေါ့။

“မင်းကိုမေးနေတယ်လေ မြရိပ်ညို”

“ရှင်”

“မင်း အဆိုတော် ဖြစ်ချင်လားလို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ဒီ Visiting Card လေးကို မင်း ယူထား ... မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန် ကို
ယ့်ကိုလာဆက်သွယ် နိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည် ။ ထိုအကြောင်းတွေကို
သူငယ်ချင်းညိုမိကိုပြောပြတော့ နင်ကံကောင်း တာပဲ။
ဒီအခွင့်အရေးမျိုး လက်မလွှတ်စေနဲ့ တဲ့ နင်သွားဆက်သွယ်တဲ့ သတိုးမ
ဟာဆိုတာက လူပျို လူလွတ်တဲ့ ။ နင့်ကိုစိတ်ဝင်စားလို့ လာမိတ်ဖွဲ့တာ
တဲ့ ။ သူမကတော့ ကြောက်နေသည် ။

“အခွင့်အရေးက ရခဲပေမယ့် သူက စားဖူးကြီးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မ
လဲ ညိုမိ”

“ချက်စားလိုက် ... အရေခွံတောင် မခွာဘဲ ကင်စားလိုက်ဟာ၊ ကြော်
စားလို့ လည်းကောင်း တယ် ... ညိုမို့ဖေဖေကတော့လေ ဖားအသားက
ကြက်သားနဲ့ တောင် မလဲနိုင်ဘူးတဲ့ ”

“ကောင်မစုတ် ညိုမိ”

ညိုမီလည်း ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုတာပါ။ သူမ အိပ်လို့ မရ။ ဝင်ငွေ တော့ရပါရဲ့ ။ အမေ့ကို ဆေး ကုပေးချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်ကနေ ပို ကံဆံတွေရလာလဲဆိုရင်၊ အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ လရိပ်ထင် သူ့ကို ပုံချရမယ်။ မြရိပ်ညိုအဖေက လရိပ်ထင်ကို အထင်ကြီးသည် ။

“သမီး ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် လရိပ်ထင်ဆိုတဲ့ ကောင် လေးက ရွေးချယ်သင့် တယ်”

သူမကတော့ ဖေဖေ့ကို မပြောလိုပေ။ အရက်တွေသောက်ပြီး ပြဿ နာရှာနေတတ်သည် ။

“ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေသိရင် သတ်ပစ်မှာ နော် မြရိပ်ညို”

သူမကလည်း သူမဘဝကို ဘာမဟုတ်တာလေးနှင့် အပျက်စီးမခံပါ ဘူး။ မြရိပ်ညို အဆို တော် ဖြစ်ချင်သည် ။

“နင်ကိုသတိုးမဟာဆီ ဆက်သွယ် လိုက်လေ မြရိပ်ညို”

“စဉ်းစားဦးမယ်ဟာ”

“နင်ကလဲဟယ်”

ညက သူမ ပျော်နေသည် ။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ရီဝေဝေမျက်လုံးအစုံ က သူမအား စူးစူးစိုက် စိုက် ကြည့်နေသည် ။

“ဟဲ့ ... မြရိပ်ညို၊ နင့်ကိုလေ သူဌေးက အရမ်းကြည့်နေတယ်”

မြရိပ်ညို ပျော်နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ အထင်ကြီးစရာလည်း မရှိပေ။ သူ တို့လို သူဌေးတွေက မြရိပ်ညိုတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေကို မြတ်မြတ်နိုး နိုးနှင့်လက်ထပ်ပါ့မလား ... ဝေးသေးတယ်။ ကိုသတိုးမဟာက ချောလို က်တာ။ ခန့်တယ်။ နှုတ်နေတာပဲ။ လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်နေ၍ လည်း မိန်း

ကလေးတွေက စိတ်ဝင်တစားရှိကြသည်။ ။

“သမီး သူဌေးသားဆိုပြီး သူ့ကိုရတာနဲ့ ချမ်းသာမယ်လို့ မထင်နဲ့ နော် ... အမေ့ကိုကြည့် ...”

သူဌေးသားကိုယူပြီး အမေခံစားနေရတဲ့ ဘဝတွေ သူမတွေ့နေရသည်။ ။

“မြရိပ်ညို ... နင်ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ... မတန်မရာ ကိုသတိုးမ ဟာက နင့်ကိုအပျော် အနေနဲ့ ပဲ တွေးထားမှာ ... နင် ဘာအရူးထနေတာလဲ”

သူမ အိပ်ပစ်သည်။ ။

“အဟွတ် ... ဟွတ် ...”

“အဟွတ်”

“ဟင်”

အမေချောင်းဆိုးသံကြောင့် မြရိပ်ညို နိုးလာသည်။ ။ အမေ့အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်၏။ အဖေ က မထ။ အမေချောင်းဆိုးရင်း အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်လာသည်။ ။

“သမီး လန့်နိုးသွားတာလား ... အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အမေ”

“ဟင် ... အဟွတ်”

အမေက အိမ်ရှေ့ရောက်တဲ့အထိပြေးသည်။ ။ အဖေ့ကို ကြောက်လို့ ပါ။ သူမကလည်း အမေ နောက် ပြေးလိုက်လာ၏။ အမေ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်။

“အမေ”

“အဟွတ် ... ဟွတ် ... ဟင် ...”

“ဆေးခန်းပြမလား”

“နေပါစေ ... အမေလည်း အခုချောင်းဆိုးပျောက်ဆေးတွေ သောက်
နေတာပဲ”

“ပြပါအမေ ... ညနေသွားပြကြမယ်”

“ပိုက်ဆံက ...”

“အမေ”

“ဟင်”

“သမီးကိုလေ ... ဟိုဘက်အိမ်က လရိပ်ထင်က အမေ့ဆေးဖိုးပေး
ထားတယ်”

“ဟင်”

“မြရိပ်က လက်မခံပါဘူး၊ သူက အတင်းပေးတယ် ... အမေ့ဆေးဖိုး
တဲ့ လေ”

“အင်းလေ ... လရိပ်ထင်လေး အမေ့ကို မကြာခဏ
လာကြည့်ပေးရှာပါတယ် ... ဆေးဖိုး လည်း ပေးတယ်၊ အမေက လက်မ
ခံတာပါ ... အဟွတ်”

“အခုတော့ မြရိပ်လည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး လက်ခံလိုက်တယ် ...
ညနေ ဆေးခန်းသွားရ အောင်နော်”

“အင်း ... ပြချင်တယ်”

တော်ပါသေးရဲ့ ။ အမေက လက်ခံလို့ အခြေအနေက အတော်လေး
ဆိုနေသည် ။ အမေ ပိန် သွားတယ်။ မဖြစ်ဘူး။ ဆေးကုသပေးမှ ဖြစ်မှာ
ပါ။ အမေကတော့ ချောင်းဆိုး တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးနေ၏။ အဖေထပြီး ဆူ
ပွက်မှာ လည်း ကြောက်သည် ။

အမေလည်း ငယ်စဉ်ကချောမောလှပသူတဲ့ ။ ဆင်းရဲလို့ သာတဲ့ ...
သူမကတော့ အဖေ့ကို တာဝန်မကျေဟု ထင်မိ၏။

အမေအိပ်မှ မြရိပ်ညိုလည်း ပြန်အိပ်သည် ။

★

အခန်း (၂)

“လရိပ်ထင်”

“ပြော”

“အမေ့ကို ဆေးခန်းပြရမယ်သိလား ... အဲဒါလေ ... နင်က ဆေးဖိုးပေးတယ်လို့ အမေ့ကို ငါပြောထားတယ်”

“ညက နင်ရှာလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ လား”

“စကားပြောတာ ကြည့်ပြောနော် လရိပ်ထင် ... ဘာနင်ရှာလာတာလဲ ငါက ရိုးရိုးသားသား ပါဟဲ့”

“ငါကလဲ ဘာပြောလို့လဲ ... ရိုးရိုးသားသားပဲဟာ၊ နင်ရှာလာတဲ့ ငွေမဟုတ်လို့လား”

“ဟွန်း ...”

သူမ မျက်စောင်းလေးထိုးပစ်တော့ လရိပ်ထင်ရယ်သည်။ ဒီကောင့်ကိုတော့ မြရိပ်ညို ရန်ရှာ လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ အမေ့ကို ဆေးခန်းပြရမယ်။ လိုအပ်တာလေးတွေလည်း ဝယ်ပေးရမယ်။

“နင့်အမေက ညက ချောင်းတွေအရမ်းဆိုးနေတာ ကြားတယ် ငါလာချင်လိုက်တာ မြရိပ် ညို ... နင်နဲ့ စကားပြောနေသံ သဲ့သဲ့လည်း

ကြားတယ်”

“အမေချောင်းဆိုးနေတယ်ဟာ ... နင်သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဖေကလည်း နင်သိထားတဲ့ အတိုင်း အမေ့ကို အမြဲတမ်း ရန်လုပ်နေတယ်လေ”

“မြရိပ်ညို ...”

“ဟင်”

“နင် ... နင် ... ပိုက်ဆံရှာတာလည်း ရှာတာပေါ့ဟာ၊ နင့် ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ မာနကိုလည်း ငါယုံတယ် ... ငါက စေတနာနဲ့ ပါ”

လရိပ်ထင်။ ဒီကောင်ကတော့ အမြဲတမ်း ဆရာကြီးလုပ်ချင်တယ်။ သူမ အကြောင်းတွေကို မတိုင်ပင်နိုင်။ သူမကို ဆုံးမပြောဆိုနေတာတွေ စိတ်ပျက်သည် ။

“ဟဲ့ ... လရိပ်ထင်၊ မေမေမေးရင် နင်ပေးတာလို့ ပြောဖို့ အရေးကြီးတယ်”

“နင့်ပိုက်ဆံက ဘယ်လောက်လဲ မြရိပ်ညို ... ငါပေးနိုင်တဲ့ အတိုင်း အတာ ဟုတ်ရဲ့ လား”

“အေးပါဟ ... ငါသိပါတယ်၊ ငါကရော ဘယ်လောက်ရမှာ လဲ ...”

“နင် ဒီညရော ...”

“မသွားတော့ဘူး”

“ငါ့လိမ်တာလား”

“နင် စောင့်ကြည့်နေလေ”

မလွဲသာလို့ သာ လရိပ်ထင်နှင့်စကားပြောနေရတာပါ။ သူမ အထင်

မကြီးပါ။ သူမ ချမ်းသာ ချင်သည် ။ အမေ့ကိုလည်း ဆေးကုပေးချင်တယ်။

လရိပ်ထင်ကတော့ အဒေါ်တွေပဲ ချမ်းသာတာပါ။ သူမ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည် ။

“အဟွတ် ... ဟွတ်”

“အဟွတ်”

အမေ ချောင်းဆက်ဆိုးနေသည် ။ မြရိပ်ညို အပြင်ထွက်ရဦးမယ်။ သတိုးမဟာနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည် ။

“မင်း ချောင်းဆိုးတာကလည်း တစ်ညလုံး မအိပ်ရဘူး ... နားကိုညည်းနေတာပဲ ... မင်းကို ယူမိတာ ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံး ဒုက္ခတွေနဲ့ ပဲ ကြုံတွေ့နေရတယ် ... အလကားပဲ”

“အဖေ”

“နင့်အမေကို ကာကွယ်မနေနဲ့ ... နင်လည်း အလုပ်ရှာ၊ မိဘတွေ အသက်ကြီးပြီ”

အဖေ ဘယ်လောက်များ အသက်ကြီးသေးလို့ လဲ။ အမေကတော့ မြရိပ်ညို လက်ကိုတို့ သည် ... မပြောနဲ့ တဲ့ ။ အမေမျက်နှာသစ်ပြီး အဖေ့အတွက် စောစောထပြီး မုန့်ထွက်ဝယ်ပေးရသည် ။ နေမ ကောင်းတဲ့ ကြားမှ အမေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးကို ထမင်းနှင့်စားသည် ။

အဖေ့ စရိတ်ကလည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ နည်းတာမဟုတ်။ အမေလည်း ဈေးရောင်း၊ စက်ချုပ်နှင့်ပိုက်ဆံရှာ၍ အဖေ့ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ အဆင်သင့် ဖြည့်ပေးထားရသည် ။

“ချောင်းဆိုးပျောက်အောင်လုပ် ... ငါနားညည်းတယ်၊ မင်း ရောဂါက ဘာလဲ၊ ငါဆွေမျိုးတွေ အိမ်မှာ တစ်ပတ်နေမယ်၊ မင်း ရောဂါကုထား ... မြရိပ်ညို သမီးကိုလည်း သတိပေးထားမယ် နာမည် မပျက်စေနဲ့ ”

အဖေ ထွက်သွားသည်။ ။

အမေကတော့ ပြည့်ဝဲလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို မြရိပ်ညိုမမြင်စေရန် ပုတ်ခတ်ထိန်းသိမ်းနေ ၏။ မြရိပ်ညိုတော့ အမေ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်၍ အမေအားရှိစေရန် အဖေ့ကိုလည်း အပြစ် တင်စကားတွေ မပြောတော့ပါဘူး။

အမေက မကြိုက်။ ငရဲကြီးမည်တဲ့ ။

“အမေ”

“ဟင်”

“ညနေ ဆေးခန်းသွားပြမယ်၊ လက်ခံပေးပါ ... အမေ့ချောင်းဆိုးကြီးက ပျောက်မှ ဖြစ်မယ် လေ ... အဖေ ပြန်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အေးပါအေ ... သမီးမှာ ရော ပိုက်ဆံရှိလို့ လား၊ ဟိုကောင်လေးကို အားနာတယ်ဟဲ့ ... သမီး အဖေ့ကိုလည်း အပြစ်မတင်နဲ့ မြရိပ်ညို ... သူက သူဌေးသားလေ ... အမေက အတင်းယူခဲ့တာ မယူရင် တိုင်မယ် တောမယ်လုပ်လို့ ယူခဲ့တာပါ”

“အမေကလည်း ကိုယ့်ကို သားမယားလို ပြုကျင့်ပြီးမှ မယူလို့ ရမလား ... သမီးသာဆို လာပြီးငြင်းကြည့်ပါလား၊ ထောင်ထဲ တန်းထည့်ပစ်လိုက်မယ်”

“သမီး မြရိပ် ...”

“အမေ”

“ညည်းအဖေ ပြောသွားတာ ကြားလား ... သူ့အမျိုးအဆွေ ဂုဏ်သိက္ခာကျမှာ အရမ်း ကြောက်တယ်၊ သမီးကိုသတ်မှာ နော်၊ အမေလည်း မကြိုက်ပါဘူး ... သတိထား ... မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အလုပ်လေးတစ်ခုခုရှာနော်”

“အင်းပါ”

“သမီးလေးက အရမ်းလှတယ် ... အဖေတူသမီးလေးပါ၊ သမီးအဖေက အရမ်းချောတယ် ဖြူတယ် ခန့်တယ်”

“တော်ပါတော့ အမေရာ”

အမေက ယောက်ျားကို အမွန်းတင်လွန်းသည်။ ။ အမေ့အကျင့်။

အဖေ့အပေါ် အကောင်းမြင်လွန်း၏။ မြရိပ်ညိုကတော့ အမေ့အတွက် လိုအပ်တာတွေလုပ် ပေးပြီး ပြင်ဆင်၍ အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

“အမေ ... သမီးအလုပ်ရှာရမယ်၊ စိတ်မပူနဲ့ နော် ... အနားယူနေပါ ... အအေးမခံနဲ့ ”

“အင်း ... အင်း ... အမေ့အတွက်လည်း စိတ်မပူနဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြရိပ်ညို အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ သူမ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်။ ကလပ်မှာ ဆိုတုန်းက လူတိုင်းကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ ကလပ်မှာ ဆိုတုန်းက လူတိုင်းကြိုက်နှစ်သက်ကြ၏။ ကိုသတိုးမဟာ နဲ့ သွားတွေ့ရမယ်။ သူမ အဆိုတောဖြစ်မှ အဆင်ပြေမှာ ပါ။

အပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့ရောက်တော့

သူမ ခြေလှမ်းတွေ တုန့် ခနဲ တွန့်ဆုတ်ရပ်တန့်သွား၏။
အဆောက်အဦကြီးရဲ့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုတွေက မြရိပ်ညိုလို အနုတ်
အစုတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက်
အလွန်သေးနုတ်သိမ်ငယ်သွားရသည် ။

“ဝင်သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား ... ဒီလူက ...”

ဖုန်းဆက်ကြည့်ဖို့ သူမ စိတ်ကူးလိုက်သည် ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့
ကိုသတိုးမဟာကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား
ဆီးကြိုဆက်ဆံတာမျိုးပဲဖြစ်ချင်လာ၏။ သူမက ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
ယောက်ျားကို မြူဆွယ်ဖြားယောင်းတာမျိုး မဖြစ်စေချင်။

အမေ့ကို ကြည့်ပါလား။ အနှိမ်ခံဘဝ ... သဘောမတူလို့ အမွေဖြစ်
ထားကြသေးသည် ။

“အမေ့ကို အကြောင်းပြပြီး အဖေ့ရသင့်တဲ့ အမွေတွေကို အပိုင်စီး
ထားကြတာပါ ... အဖေ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လဲ”

မြရိပ်ညို ရင်ထဲသို့ မာနတွေက အထုအထည်နှင့်ဝင်ရောက်လာသ
ည် ။ ကိုသတိုးမဟာအား လုပ်ငန်းသဘောအရပဲ သူမ ပတ်သက်ချင်ခဲ့၏
။

သူမ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့ ဖုန်းက တစ်ခါတည်းနှင့် အဆင်ပြေပြေဝ
င်သွားသဖြင့် သူမရင် တွေ ဒိတ်ခနဲ လှုပ်ခါသည် ။

“ဟဲလို ... သတိုးမဟာပါ”

“ဟို ... ဟို ... ကျွန်မကလေး ... ကျွန်မက ...”

“မင်းဘယ်သူလဲ”

“ရှင်”

သူ့အော်သံကြီးက ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာ၍ သူမလန့်သွားသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။ ကလပ်မှာ တွေ့တုန်းကတော့ ပြီးရယ်ခွင့်ပြနေတာပဲ။ သူမအား အရေးတယူရှိလွန်း၏။

သူမ နှုတ်ခမ်းက စုတင်းသွားသည်။

“ဟေ့ ... မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မက ... ကျွန်မက မြရိပ်ညိုပါ၊ ဆရာက ကဒ်ပေးထားတယ်လေ ... ဗစ်စစ်တင်းကဒ် ပါ ... ဒါကြောင့် ... ကျွန်မ ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုပါတယ် ... ဆရာ့မွေးနေ့ကလေ ...”

“ဪ ... မှတ်မိပြီ၊ အခုတော့ ကိုယ်အလုပ်တွေအရမ်းရှုပ်နေတယ်၊ မြရိပ်ညို နောက်မှ ပြန် ဆက်သွယ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူက ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထင်သားပဲ ... သူတို့ က ဒီလိုပဲလေ ... တော်ပါပြီ။ နောက်ထပ် သူ့ဆီ လုံးဝဖုန်းမဆက်တော့ဘူး ... ကျွန်မမှာ လည်း မာနတွေ ရှိပါတယ်။

တကယ်ပါပဲ ... အလုပ်ကို ကြိုးစားပြီး လုပ်ပါ့မယ်ဆိုမှ သူမစိတ်ထဲမှ နာကျင်သွားရကာ ဘယ်ကိုသွားရမှန်းလည်း မသိ။

အမွေဆီ ပြန်ရမယ်။ အမေမှ နေမကောင်းတာ။ ဆေးခန်းလည်း ပြရမယ်။ ပြန်တော့မယ် ... သူငယ်ချင်း ညှိမီဆီလည်း မသွားချင်။ သူမကိုယ်က ယုံကြည်ပြီး သူ့ကို ဆက်သွယ်မိတာ။

ရှက်တယ် ... သူမ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း ပူထူနေသည်။ သူမ တတ်စွဲကားပေါ် ပြန်တက် ပြီး အိမ်ပြန်လာခဲ့၏။ သူမခြေလှမ်းတွေက လေးလေးလံလံ အသိကင်းမဲ့နေသည်။

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“နင်ဘာဖြစ်လာတာလဲ ... နေပူကြီးထဲမှာ လသာတယ်ထင်ပြီး တစ်လှမ်းခြင်းလျှောက်နေ တယ် ... ထီးရော မပါဘူးလား ထီးရောရှိရဲ့ လား”

“အင်း ... ရှိပါတယ်၊ ဟုတ်ပါရဲ့ ဟယ် မြရိပ်ညိုလေ အမေ့အကြောင်းတွေတွေ့ပြီး စိတ်ထဲမှာ အသိတွေ ကင်းမဲ့နေသလိုပဲ။ အမေ အရမ်းနေမကောင်းဖြစ်နေတာလေ”

လရိပ်ထင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သူမအားကိုးရာအရိပ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသလိုပင်။ ထူးထူးခြားခြားပဲ ... သူက သူ့ထီးအရိပ်အောက်သို့ ဝင်စေသည်။

“နင် အအေးသောက်မလား၊ ဟိုမှာ ဆိုင် ခဏလေးနားလိုက်ပါမြရိပ်ညို ... နေပူကြီးထဲမှာ ဟာ နင်နေမကောင်းဖြစ်မှ ခက်မယ်၊ အပူရှုပ်တော့မှာ ပဲ ... လာပါ ... ငါ တိုက်မယ်၊ ဆေးခန်းက ညနေမှ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“လာ”

လရိပ်ထင်က ရှေ့ကနေ အအေးဆိုင်လေးထဲဝင်သွားသဖြင့် မြရိပ်ညိုလည်း ရင်တွေပူလောင် နေတာကြောင့် အအေးဆိုင်ထဲ ဝင်လို

ကံခွဲသည် ။ ခြေလှမ်းတွေလည်း ဆက်မလှမ်းချင်တော့။

သတိုးမဟာဆီ မတန်မရာ အဆက်အသွယ်လုပ်ခဲ့တာကိုက သူမ အမှားတွေပါ။

“ထိုင်”

“အင်း”

“လိုင်ချီးသောက်မလား”

“အင်း”

“နင်ကြိုက်တယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဘာအင်းလဲ”

“နင်ပြောနေတာတွေအားလုံးကိုလေ၊ ကဲ ... အအေးမှာ စမ်းပါ”

သူ

ရယ်သည် ။

မြရိပ်ညိုက သူနှင့်အအေးဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်လို့ လက်ခံသဘောတူတာပဲ လရိပ်ထင်ကျေနပ်ပျော် ရွှင်ရသည် ။

မြရိပ်ညိုက ငွေကြေး မချမ်းသာပေမယ့် မာနတော့ ချမ်းသာ၏။ သူမမျက်နှာက တင်းနေ တတ်သလို လရိပ်ထင်ကို အရေးတယူ လုပ်တာပင် သူမကလပ်မှာ အလုပ်လုပ်တာ ပတ်ဝန်းကျင် အား ပြောပြမှာ ကြောက်၍ ဖြစ်နိုင်သည် ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... လရိပ်ထင်ကတော့ ပီတိတွေဖြာနေခဲ့၏။ အ

အေးတွေ လာချပေးတော့ သူမရှေ့ ရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ။

“သောက်လေ”

“အင်း”

“လာပြန်ပြီ ... အင်း ...”

သူမလည်း ရယ်သည်။ ။ သူကျေနပ်သွားရ၏။ မြရိပ်ညိုရယ်။ ငါလေ ... နင့်ကိုပျော်ရွှင်စေချင် တယ်။ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာတွေ အားလုံး လုပ်ပေးချင်တယ်။

မြရိပ်ညိုအမေ ဆေးကုစရိတ်အတွက် သူ့အသုံးစရိတ်တွေကို ချို့ခြံချွေတာပြီး ပိုက်ဆံစု ထားသည်။ ။

“မြရိပ်ညို”

“ပြောလေ”

“ဒေါ်လေးစံပယ် ဆေးကုဖို့ လေ ငါငွေစုထားတာရှိတယ်”

“ငါ့မှာ ရှိပါတယ်ဟယ် ... မပေးပါနဲ့ ၊ ငါသိချင်းဆိုခတွေ့ရှိတယ်၊ နင်ပေးတာလို့ ပြောနေရင်ပဲ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် လရိပ်ထင်ရယ်”

လရိပ်ထင်ကတော့ ပညာကလည်း တော် ကြိုးစားပြီး ရိုးသားတည်ကြည်လို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ တော့ စတားပဲ။ သူမကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် အထောက်အပံ့ကို အသေးအမွှားလေးကအစ လက်မခံလိုပေ။ သူမက ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစတွေနဲ့ ချမ်းသာချင်သည်။ ။

“မြရိပ်ညိုရာ ... ငါ့ကိုအရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ပါ။ နင်နဲ့ ငါက ငယ်ငယ် လေးထဲက အတူတူနေလာကြတာလေ၊ တစ်ယော

က်အကြောင်းတစ်ယောက်သိတယ်၊ အားမနာပါနဲ့ ဟာ၊ ငါစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံလက်ခံပေးပါ ... ဒေါ်လေးစံပယ်အတွက် ကုသိုလ်ယူချင်လို့ ပါ”

လရိပ်ထင်က အရင်ထဲက အဖေနှင့်အမေအတွက် သိတတ်သူပါ။ စားစရာကအစ လာရောက် ပို့ပေးတတ်သည် ။

“သမီးနော် ... ကိုယ့်ဘဝတူတူချင်းပဲ ရွေးချယ်ပါ၊ သူဌေးသားတွေကို အထင်မကြီးနဲ့ ... နင့် အဖေကိုပဲကြည့် လရိပ်ထင်ဆို မဆိုးဘူး”

အဖေ့စကားတွေကို မြရိပ်ညို ပြန်ကြားယောင်လာ၍ လရိပ်ထင်က တော့ အဖေသဘောကျ သမက်လောင်းပါ။ ဒါပေမဲ့ မြရိပ်ညို မရွေးချယ်လိုပေ။ သူမက ချမ်းသာချင်တဲ့ သူပါ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ လည်း လက်မထပ်ချင်ဘူး။ ဘဝကို ရုန်းကန်ရမည်။ အိမ်ထောင် ရေးကို မထူထောင်လိုပေ။ အအေးခွက်ကို ယူသောက်မိသည် ။

“အေးသွားလား”

“အင်း”

“ငါပေးတဲ့ ပိုက်ဆံလေးကို လက်ခံနော် .. ပြောလေ ... အင်းလို့ ”

“ဟင့်အင်း”

“ဟာကွာ”

“ရပါတယ် လရိပ်ထင်ရာ ... လောလောဆယ်တော့ မြရိပ်ညိုမှာ ပိုက်ဆံရှိနေသေးလို့ ပါ ... မရှိရင် ချေးမှာ နော်၊ သိမ်းထားလိုက်”

သူမလေသံက နည်းနည်းလေးတင်းမာသွား၍ လရိပ်ထင် ဆက်မပြောတော့။ နင့်စိတ်ထဲမှာ မြရိပ်ညိုကို အထင်မသေးနဲ့ နော်။ ငါ

ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက အထောက်အပံ့ကို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့
မှ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ငါက နိုက်ကလပ်မှာ သီချင်းဆိုပြီး ငွေရှာတာ ဖြူစင်
တယ်လို့ ထင်တယ် လရိပ်ထင်။

“ပြန်မယ်ဟာ ... အမေ့ကို ဆေးခန်းပို့ရမယ် နင်နေခဲ့လေ”

ရပ်ကွက်ထဲမှာ လရိပ်ထင်နှင့်တွဲ၍ ပြန်မဝင်လိုပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်က
အတင်းအဖျင်းပြော စရာ ဖြစ်နိုင်သည် ။ လရိပ်ထင်ကို ရပ်ကွက်က အ
ထင်ကြီးကြ၏။ သူမ အရင်ထသည် ။

“သွားပြီနော် လရိပ်ထင် ...”

“နင် ဆေးခန်းသွားရင် ငါလိုက်ပို့ပေးရမလား မြရိပ်ညို”

“ဖြစ်တယ် ... မလိုပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကိုတော့ တစ်မျိုးမထင်နဲ့ နော် လရိ
ပ်ထင် ... ပတ်ဝန်းကျင် က တစ်မျိုးဟာ၊ ငါ့ကို အာရုံစိုက်မှာ လည်း မလို
လားဘူး၊ ငါက ငွေရှာရမယ်လေ”

“မြရိပ်ညို”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုယုံကြည်ပေးပါ၊ နင့်ကို ဒုက္ခရောက်အောင် ငါ ဘယ်တော့မှ မ
လုပ်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်း အနေနဲ့ အကူအညီပေးချင်တာပဲ ရှိပါတယ်”

“သိပါတယ်ဟာ”

သူမ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ကိုသတိုးမဟာရဲ့ ဆက်ဆံမှုကြောင့် သူမ စိတ်
ထဲမှာ မကျေနပ်ချက် တွေ ပြည့်နှက်နေကာ ရှက်လည်း ရှက်နေ၏။

တော်ပါပြီ ... ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ မဆက်သွယ်တော့ဘူး။ လေသံက
မာကျောလိုက်တာ။ နောက်မှ ထပ်ပြီး ဆက်သွယ်ပါတဲ့ ။ ကြီးကျယ်ခမ်း

နားလွန်းတယ်။ ကျွန်မကို အထင်မသေးပါနဲ့ ကိုသတိုးမဟာ ... ကျွန်မ
ဘက်ကနေ ရှင့်ကိုထပ်ဆက်သွယ်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝရှိလာတော့မှာ မဟုတ်
တော့ပါဘူး။ သူမ အိမ်လေးထဲဝင်လာတာနှင့် အမေ့ချောင်းဆိုးသံက
ဆီးကြိုနေသည် ။

*